

Karla Oblak, SLO, #150 (2016)

Karla Oblak in eXtrem Triathlon Austria

Nobena voda ni prehitra in premrzla, noben klanec ni prestrm in noben vrh ni previsok – ko imaš to misel v glavi, ti 4km plavanja v mrzli Muri z dvema kilometroma proti toku, 188 km kolesa s 4000+ višinskimi metri klanca in 44 km teka z 2000+ metri klanca, ne predstavlja oviro; prav nasprotno, tekme 25.6.2016 s štartom v Grazu sem se zelo veselila.

Ko sem se prijavila na tekmo in bila izžrebana med prijavljenimi (namreč omejeno je na 150 tekmovalcem), sem bila zelo vesela, moji domači pa malo manj, saj se jim je zdelo, da je to preveč za telo. Celo sezono od januarja 2016 sem trenirala z vizijo cilja na Dachsteinu. Misel o premagovanju klancev me je prav navdihovala. V treningih sem uživala še bolj kot prejšnja leta, saj se TT kolesa nisem dotikala, grizla sem klanec in tekla po gozdu. Rada imam gibanje, gibanje bolj v stiku z naravo, pa še toliko bolj.

Štart je bil v Grazu, ob 4.30, kar pomeni, da jaz in ekipa nismo spali, pa še tako vroče je bilo, da smo zjutraj ugotovili, da smo se ponoči že vsi tuširali. Plavanja me je bilo še najbolj strah, saj je bil tok zaradi visokega vodostaja vode zelo močan. Slišala sem izjavo enega od spremljevalcev hrvaškega tekmovalca: »pa ovi ne bodo stili do sutra« ... pa smo prispeli na kopno, čeprav se mi je zdelo, da se nikamor ne premaknem in mraza kljub vodi, ki je imela le 14 stopinj nisem čutila.

Potem sem se preoblekla v kolesarsko opremo, saj teh nekaj minut več v menjalnem prostoru premaga žulje na riti, ki bi jih imela po 8h kolesa. Ko sem se podala na kolo se je šele danilo in v glavi sem si rekla, da grem sedaj na malo daljši izlet. Na kolesu sem jedla le sendviče, kar se je izkazalo za pravo odločitev, saj težav s prebavo ni bilo. Na tekmi takega formata ima tekmovalec lahko spremljevalno ekipo, kar je v neverjetno pomoč. Kot bi bil na neke vrste DOS-u. Ekipa te lahko počka ob cesti in ta da hrano in pijačo, saj organizator ne priskrbi nič ... vse si moraš organizirati sam. Moja ekipa je delovala odlično, vedno sem imela vse kar sem potrebovala. Brez ekipe ne bi tako odpeljala, hvala mami, očetu, Gregi iz PlanetaBIO in Neži Mravlje.

Kolo je bilo res zahtevno, 4 klanci, dva od teh tako dolga, da kar ni in ni bilo konca. Zadnji je bil Solkl Pass, ta je zadnjih 5-7 km tako strm, da so nekateri tekmovalci kar stopili dol iz kolesa in ga rinili peš navzgor. Jaz se nisem hotela ustaviti, grizla sem in grizla in izplačalo se je.

Potem pa še gran finale, 44 km teka, najprej malo gor, potem dol, potem po ravnem, kjer sem prehitela vsaj 5-6 fantov, ki jih je zdelala vročina, saj je bilo okoli 35 stopinj. Veselica pa se začne na 27 kilometru. Od tam mora vsak tekmovalec teči z nekom iz svoje ekipe. Organizatorji preverijo, če ima vsak s seboj vsaj liter tekočine, hrano, folijo za prvo pomoč in telefon. To je pomembno saj se gre do višine 1900m in nekateri tekmovalci pridejo na to točko šele okoli 20h ure zvečer. Jaz sem imela najboljšo ekipo, z menoj sta tekla oba, Grega in Neža. Čeprav sem bila že kar utrujena mi ni bilo težko, na subtilen način sta me znala motivirati, da sem vztrajala ... včasih se mi je zazdelo, da že megleno vidim in ko mi je tempo padel je Neža rekla: »Mislím, da je čas za coca – colo«. Potem pa smo bili naenkrat v cilju – občutki, ki jih ne znam opisati, to preprosto moraš doživeti...jaz jih še podoživljam.